

РЕШЕНИЕ

№ 473

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в публично заседание на 04.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11302** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. Н. И. А., [дата на раждане], непридружен малолетен, ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., чрез адв. Б. К.-А., назначена за процесуален представител в административното и съдебното производство, с решение № 1549 от 01.08.2024г. на председателя на НБПП, с адрес [населено място] [улица] и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, офис 409 срещу решение № 10950 от 22.10.2024г. на председателя на ДАБ –МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства в подкрепа на подадената молба за закрила, като по този начин е нарушил нормите на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Счита, че бежанската му история сочи, че същият попада в хипотезата на чл. 8 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Претендира се отмяната на обжалваното решение и връщането на преписката за разглеждане на молбата за международна закрила по същество.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, представлява се адв. Б. Ч., поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли съда за отмяна на

оспорения административен акт и връщане на преписката за ново произнасяне по молбата за закрила.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание, се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважения.

СГП редовно и своевременно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ОК-13-1340/29.07.2024г. на РПЦ – С., жалбоподателят М. Н. И. А., непридружен малолетен /към датата на регистрацията/, по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ЗУБ, от мъжки пол, [дата на раждане], в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., кюрд по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на попълнена декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, предвид, че кандидатът при регистрацията му, не е представил документи за самоличност.

На същата дата, 29.07.2024г., е съставен регистрационен лист с приложение. М. Н. И. А. е получил копие от Указания, рег. № 158711/29.07.2024г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях. В административното производство чужденецът е представляван от адв. Б. Ч. определен за негов представител от Председателя на националното бюро за правна помощ на осн. чл. 25, ал. 1 от ЗПП, с Решение № 1549 от 01.08.2024г.

С писмо, рег. № М-14407/10.09.2024г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е уведомена ДАБ-МС, че ДАНС не възразява на лицето, регистрирано в РПЦ С. към ДАБ - МС като М. Н. И. А., [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН] да се предостави закрила в Република България, ако отговаря на условията по ЗУБ.

На основание чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето, с писмо № 158711/30.07.2024г. е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“-К. село за подадената молба за международна закрила от непридружения малолетен чужденец, като е определен социален работник, който да присъства на изслушването на непридружения малолетен чужденец по време на административното производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю на 14.08.2024г., в присъствието на назначения му представител по чл. 25 ЗУБ, преводач от/на кюрдски език и по-големия му непълнолетен брат Ф. А., не е присъствал социален работник. От Агенция социално подпомагане е представено писмено становище рег. № 15871/13.09.2024г..

На проведено интервю оспорващият разказал, че не знае кога е роден ,но знае че е в [населено място], в област Х. ,и е на 11 години , няма документ за датата и годината на раждане; живял е само в С., в [населено място] ,знаел само кюрдски език ,не знаел как е името на града на арабски език; в България е дошъл с брат си Ф., не си спомня

кога е напуснал С., но първо е отишъл с брат си Ф. в [населено място], Турция. Б. му Ф. уточнява, че оттам тръгнали заедно за България, преди два месеца; жалбоподателят разказал, че преди около три седмици дошли в България, прескочили телената ограда, вървели два дни през гората; в С. останала майка му трите му сестри и един брат; майка му знаела къде е той, често се чували по телефона; в България бил само брат му Ф.; имал лели, две в Германия и един вуйчо, но им нямал номерата и не се чували по телефон; в С. не е ходил на училище, имало война и затова не е искал да ходи, но тук в България имало занималня и ходел, учил български език, искал да ходи на училище; в [населено място], работил понякога като шивач, плащали му и давал парите на майка си, малко му плащали; никой не го е заплашвал, никой не го е бил или удрял, не го било страх от нищо; тръгнал с брат си Ф. за да се събере със семейството си в България; уточнил, че брат му няма да успее да се събере със семейството им, само той можел; искал майка му да дойде в България при него, нищо друго не искал, заявил че може да се премести да живее и в друга част на С., но само ако отиде там с цялото си семейство;

Със становище рег. № УП 15871 от 04.10.2024 г. на старши експерт в отдел „ПМЗ – кв. О. купел“ РПЦ -С. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на М. Н. И. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 10950 от 22.10.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите му твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденеца в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

На следващо място, органът е достигнал до извода, че липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, като се е аргументирал с установената фактическа обстановка по справката с вх. № Ц-1852/27.08.2024г. на дирекция "Международна дейност" при ДАБ, След анализ на информацията е счел, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, която не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. В тази връзка е прието, че предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ не са налице. Председателят на ДАБ е констатирал, че липсва личен елемент за търсената международна закрила и е приел, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 т. 3 от ЗУБ.

Същевременно за кандидата липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Приел е, че жалбоподателят не е посочил член от семейството и да има предоставена международна закрила в Република България, затова за него не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Посочените от чужденеца лични мотиви за желанието и да напусне страната си на произход не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

При произнасянето от административния орган е извършена преценка и е съобразен принципа за „ висшия интерес на детето“ заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето като правилно е прието, че не съществува риск за сигурността му на територията на С., предвид че не му е бил отказан достъп до образование, не са установени дискриминационни мерки , същият при връщане в страната му по произход няма да бъде лишен от своята идентичност и ще расте в семейна среда, за него ще се грижи майка му , ще живее заедно с нея ,сестрите му и брат му които продължават да живеят в родния му [населено място] /К./ без да има риск за техния живот. По думите на самия кандидат ,в С. не е чувствал страх от нещо и би живял в друга част на страната ако цялото му семейство е с него. С оглед на гореизложеното, в административното производство не е допуснато и нарушение на чл. 6 а от ЗУБ. Според тази разпоредба при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. Посочено е, че преценката на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето (ЗЗДт). Критериите за преценката са посочени в § 1, т. 5 от ДП на ЗЗДт, към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. В случая не се установяват нарушения на относимите разпоредби от ЗЗДт. От данните по делото се установява, че семейството на малолетния жалбоподател е в С.. При отчитане на критериите по § 1, т. 5 от ДП на ЗЗДт следва да се приеме, че най-добрият интерес на детето е запазване целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на малолетния жалбоподател.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспорения административен акт в цялост. Приета е и Справка вх. № МД – 02 – 109/29. 11. 2024г. относно Сирийска арабска република, общо положение, актуална политическа обстановка.

В хода на настоящото съдебно производство съдът уведоми за датата и часа на откритото съдебно заседание Дирекция „Социално подпомагане” К. село ”,в качеството му на орган по чл.15,ал.6 ЗЗДт.,със задължение за насроченото съдебно заседание да изрази становище, а при невъзможност –да представи доклад на основание чл.21,т.15 от ЗЗДт. По делото, на 03.12.2024г. от директора на ДСП“К. село“ е представен социален доклад, изх. № ПР/Д/-С-КС/841-001/03.12.2024г., от който се установява, че основните грижи за непридружения малолетен жалбоподател се полагат от Сигурна зона към М. и докато пребивава в тази зона не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото ,психическото ,нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето; в интерес на детето е да се отглежда в сигурна и спокойна среда, без да се притеснява за живота и здравето си и в негов интерес е да получи статут в България;

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. чл. 84, ал. 3 ЗУБ. Обжалваното Решение № 10950 от 22.10.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е връчено лично на М. Н. И. А. и на представителя му по чл. 25 от ЗУБ адв. К. на 07.11.2024 г., а жалбата срещу него е подадена на 12.11.2024г. директно в АССГ.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му.

Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е интервю с молителя – непридружен малолетен, в присъствието на служебно назначен адвокат на основание чл. 25, ал. 2 ЗПП вр. с чл. 23, ал. 2 вр. с чл. 25, ал. 1 и ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗУБ, и преводач от/на арабски език и е представен е доклад от социален работник.

По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена обстановката в страната на произход – С.. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му се отказва предоставяне на исканата международна закрила. Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто, като е посочил, че не са изложени факти и обстоятелства, релевантни към молбата за международна закрила, които да бъдат обсъждани. Няма нарушение на правилото на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, частен случай на правилото на чл. 35 от АПК. Видно от данните по преписката, както и от съдържанието на процесното решение, не се установява органът да пропуска да изследва твърден факт от бежанската история, свързан с личното положение на молителя. Напротив, обследвани са всички заявени от търсещия закрила факти от личната му бежанска история, същите подробно са анализирани, като въз основа на тях ответникът възприема, че те не установяват наличие на предприето по отношение на жалбоподателя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ в страната по произход. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут да извърши всестранна и задълбочена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца с държавата по произход, поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Неоснователен е доводът в жалбата, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила, Председателя на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. След регистриране на молбата за предоставяне на закрила на оспорващия е открито лично дело в съответствие с разпоредбата на чл. 61а, ал. 1 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 3 работни дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата,

която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от кюрдски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по ЗУБ и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаване на решението не е допуснато нарушение на чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето, съгласно който детето има право на правна помощ и жалба във всички производства, засягащи негови права или интереси. След регистриране на молбата и предвид факта, че търсещият закрила е непридружен малолетен, Председателят на ДАБ към МС на РБ уведомил Дирекция „Социално подпомагане“- К. село“. От събраните доказателства е установено, че на оспорващия е разяснено правото да поиска предоставянето на правна помощ, като му е назначен адвокат от НБПП- адвокат Б. Ч., който го е представлявал в административното производство. Наред с това самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл. 14 от Директивата. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводач от кюрдски език и от назначения представител от страна на НБПП.

Съдът намира така постановеното решение за съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. От своя страна, в Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, е посочено, че при разглеждането на молбите за международна закрила, представени от малолетни/непълнолетни лица, държавите-членки следва да вземат предвид специфичните форми на преследване на децата, а едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на чл. 1, б. „а“ от Женевската конвенция е наличието на причинно-следствена връзка между

причините за преследване, а именно раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове. В Директивата е посочено, че когато решават относно правото на предимствата, предвидени в Директивата, държавите-членки следва надлежно да отчитат висшия интерес на детето, както и конкретните обстоятелства на зависимостта от лицето, на което е предоставена международна закрила, на близки роднини, които вече са в държавата-членка и които не са членове на семейството на това лице. При изключителни обстоятелства, когато близкият роднина на лице, на което е предоставена международна закрила, е семейно непълнолетно лице, което обаче не е придружено от своя(та) съпруг(а), може да се счита, че неговият висш интерес е свързан с първоначалното му семейство. „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на Директивата, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на малолетното/непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на малолетното/непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост. „малолетно лице“ означава гражданин на трета държава или лице без гражданство на възраст под 18 години, а „непридружено малолетно лице“ означава малолетно лице, което пристига на територията на държавите-членки, без да е придружено от пълнолетно лице, отговорно за него по силата на закон или на практика на съответната държава-членка, докато грижата за него не бъде реално поета от такова лице; включва се също така малолетно лице, което е оставено непридружено след влизането му на територията на държавите-членки.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най- вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият преди да напусне родината си С., [населено място], обл. Х., е живеел необезпокоявано заедно със майка си, братята си и сестрите си. Както той сам е разказал, напуснал е родината си с намерение да осигури по-добро бъдеще на себе си, а в последствие да събере и семейството му в България, не е имал лични заплахи или религиозни проблеми в страната си на произход от страна на групировка или други субекти, а семейството му продължава да живее там. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат само и единствено битов и личен характер, а дори не се сочи никакъв страх от преследване от който да било и или от каквато и да било организация или групировка. Напротив- от твърденията му е ясно, че е напуснал родината си заради лошите битови и финансови условия, но не е заплашван и преследван, не е съден или осъждан.

Вярно е, че търсещият закрила е лице със специални потребности и съгласно параграф 1, т.16 от ДР на ЗУБ "чужденец, търсещ международна закрила със специални потребности" е лице от уязвима група, което се нуждае от специални гаранции, за да се ползва от правата и да изпълнява задълженията си по този закон, а по силата на параграф 1, т. 17 от ДР на ЗУБ - „лица от уязвима група" са малолетните или непълнолетните, непридружените малолетни и непълнолетни, хората с увреждания, възрастните хора, бременните жени, самотните родители с ненавършили пълнолетие

деца, жертвите на трафик на хора, лицата с тежки здравословни проблеми, лицата с психични разстройства и лицата, които са понесли изтезание, изнасилване или други тежки форми на психическо, физическо или сексуално насилие, но този факт сам по себе си не може да доведе до извод, че е налице основание за предоставяне статут на бежанец на оспорващия.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак.

Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха. Нещо повече дори- административният орган е обсъдил мотивите за преследването, взел е предвид особеното положение на лицето като такова от уязвима група- непридружен малолетен и е отчел и висшия интерес на детето.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“, съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут.

Последният според определението, визирано в чл. 9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15, б.”в” от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание

или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство.

Но само фактът, че е непридружен малолетен не може да обуслови предоставянето на международна закрила, тъй като опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една държава, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Административният орган е спазил и нормата на член 8 от Директива 2011/65/ЕС- Вътрешна закрила, като при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства; или има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 и той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

Вътрешна закрила срещу преследване или тежки посегателства следва да е реално на разположение на молителя в част от държавата на произход, до която той може сигурно и законно да пътува, да има достъп и в която може основателно да се очаква да се установи. Когато преследването или тежките посегателства се извършват от държавата или от нейни представители, следва да се изхожда от презумпцията, че молителят няма на разположение реална закрила. Когато молителят е непридружено малолетно лице, наличието на подходящи грижи и режим на попечителство, съответстващи на висшия интерес на непридруженото малолетно лице, следва да представлява част от преценката за това, дали тази закрила е реално на разположение. При анализиране на бежанската история на търсещия закрила административният орган е приел, че обстановката в С. макар и несигурна, не обуславя предоставяне на международна закрила.

От последното проведено по делото с.з. до настоящия момент ноторно известно на съда е обстоятелството, свързано с края на войната между действащата власт и въоръжени групировки. Това обстоятелство следва да бъде поставено в основата на вземане на решение относно подадената молба, като се има предвид че и самия кандидат за предоставяне на хуманитарен статут го е поставил като условие за завръщането си в С., в проведеното интервю пред административния орган. В случая не се касае за нововъзникнали обстоятелства, които да променят изводите на административния орган при вземане на решение в степен водеща до необходимост от нова преценка на обстоятелствата, явяващи се правно значими за вземане на решение, анализа на които би могъл да доведе до различно от вече взетото от органа решение.

Съществено в случая се явява желанието на жалбоподателя М. Н. И. А. да живее с майка си , сестрите си и братята си след края на войната между редовната сирийска армия и Д. ан Н. – факт, който предвид последните известни събития следва да се приеме за осъществен.

Съдът намира, че дори да се приеме, че след падане на режима на Б. А. съществува обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Следва да се посочи, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели. /за справка - решение на СЕС от 09.11.2021г. по дело C-91/2020, т. 38 и т. 40; решение на СЕС от 04.10.2018г. по дело C-652/16, т. 71/.

Изложеното по-горе е застъпено и в съдебната практика на ВАС /Решение № 1878 от 20.02.2023г. по адм. д. № 8939/2022 г., IV отд. на ВАС; Решение № 5367 от 22.05.2023г. по адм. д. № 42/2023г., IV отд. на ВАС/, налага извода, за законосъобразно постановен от административния орган отказ за хуманитарна закрила предвид липсата на никоя от хипотезите по чл. 9 ЗУБ.

В процесния случай като е отказал да предостави на жалбоподателя М. Н. И. А., статут на бежанец и хуманитарен статут, ответникът е постановил един правилен и законосъобразен административен акт. Последното обуславя неоснователност на подадената жалба, която следва да бъде отхвърлена.

Предвид липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК във връзка чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. И. А., непридружен малолетен, [дата на раждане] ,ЛНЧ [ЕГН] ,гражданин на С., чрез адв. Б. Ч. , назначена за представител по чл. 25 от ЗУБ с Решение № 1549 от 01.08.2024г. на председателя на НБПП, срещу Решение № 10950 от 22.10.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75,

ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.